

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Saj ne boste spregledali, da je ta mesec posvečen svetemu Jožefu? Prizadevajte si, da boste vsak dan počastili tega izredno velikega svetnika. Sv. Jožef je patron notranjega življenja, patron molitve. Brez molitve tudi mi ne bomo prišli v nebesa.

Upam, da vam ne bo neljubo, če vas danes seznanim s sovrstnikom Dominika Blazučija, našega znanca iz februarskega pisma.

Novemu prijatelju je ime Andrej Zabati. Osemnajstleten je vstopil 7. novembra leta 1750. v novicijat reda, ki ga je ustanovil sveti Alfonz. Že iz otroških let je bil Andrej poln božjega duha. V novicijatu ga ni bilo treba vzpodbujati k pobožnosti, še celo brzdati so morali njegovo veliko gorečnost. Vsak prost trenutek je ta mladenič posvečal molitvi. Učitelj novincev ga ni nikoli posvaril ali grajal. Vse je izvršil Zabati dobro in natančno. Ko je naredil redovne obljube, je začel z višješolskim učenjem. Z veseljem se ga je lotil. Pazil je, da ni potratil od časa, ki je bil odmerjen za učenje, niti minute.

Kmalu so se pokazala tudi na njem znamenja hude pljučne bolezni. Sveti Alfonz ga je poslal v zdravejši kraj. Neki starejši pater nam sporoča o njegovem bivanju tam. „Ves čas, kar je prebival Andrej med nami, nisem opazil na njem nobene žalosti, četudi je moral radi mrzlice vedno ležati v postelji. Vsakikrat, ko sem ga obiskal, sem ga našel polnega rajskega veselja. Kar

se tiče jedi ali zdravil, ni pokazal nikoli kakega poželenja po njih ali gausa pred njimi. Naj je bilo zdravilo sladko ali grenko, smehljaje ga je použil. Popolnoma je bil vdan v božjo voljo. Tudi največji svetnik bi ne bil mogel živeti na Zabatijevem mestu čednostneje. Vedno je ponavljal Zabati tale vzdihljaj: Bog bodi vedno zahvaljen! S svoje postelje je sledil svetim mašam, ki so se čitale v bližnji kapelici, ali pa je imel svoje oči uprte v sveto razpelo ali v sliko Matere božje.“

V februarju leta 1753. so Zabatija premestili v drug kraj. V začetku se je zdelo, da gre z njegovim zdravjem na bolje. Ko je pa stopil nekega dne bratbolničar zjutraj v Andrejevo sobo, je videl posteljo, pod in tudi nekaj stene okrvavljene. Ves v skrbeh je rekel bolniku: „Dragi brat, bruhalo ste kri.“ — „Gloria Patri (Čast Očetu) vedno, vedno!“ je odgovoril Andrej. — „Pa bi bili lahko umrli!“ se je zavzel bolniški brat. — „Ali nismo za to rojeni?“ je vprašal veselo Zabati.

V maju je Zabati vnovič bruhal kri. Oslabel je močno. Predstojnik mu je povedal, da je prepovedal, naj ga ljudje več ne obiskujejo, a to ne, da bi ga osamil, marveč da bi ga govorjenje ne utrudilo. „Oče moj,“ mu je odvrnil Andrej, „ne bojte se! Štiri stene in sveto razpelo mi popolnoma zadoščajo.“ Dne 30. maja, na predvečer vnebohoda, je vprašal, kdaj mu bodo dovolili iti v nebesa. Zvečer je molil z drugimi rožni venec. Besed pa ni mogel več izgovarjati. Na praznik zjutraj je želel, naj mu čitajo kaj o ljubezni Jezusovi. Ob 10 je pričel umirati. „Oče umiram,“ je rekel poleg stoječemu patru. Ta ga vpraša: „Dragi brat, hočete narediti Jezusu veselje?“ — „O da!“ odvrne Andrej. — „Recite torej: Moj Jezus, ljubim te iz vsega srca!“ — Ponovil je Zabati pobožno te besede. — „Ljubite Marijo?“ ga vpraša pater. — „Zelo, zelo,“ odgovori z umirajočimi ustnicami Andrej. Močno stisne rožni venec in sveto razpelo. „Jezusa hočem!“ so bile njegove zadnje besede. Zaprl je svoje oči za ta svet. Poln čednosti je odšel k svojemu Jezusu.

Štiri in trideset ur je bilo njegovo telo izpostavljeno v cerkvi. Ljudje so ga trumoma vreli kropit. Vsak si je hotel vzeti od njega kak majhen spomin. Trgali so

koščke od njegove obleke. Radi tega so ga morali večkrat obleči nanovo. Tudi križec in rožni venec, celo čevlje so mu odnesli. Pokopali so ga skrivaj, da so se tako izognili ljudskemu navalu. Več ljudi je zagotavljalo, da so ozdraveli, ko so se dotaknili njegove obleke.

Dragi Marijini otroci! Andrej Zabati se je dobro pripravil na svojo smrt. Vsak dan umre mnogo ljudi, in med njimi tudi taki, ki niso nič pripravljeni nanjo. Kaj bo ž njimi, če nesrečno umrjejo? Sveti Jožef je patron umirajočih. Priporočimo mu umirajoče. Ali se vam ne zdi, da so ti molitve še bolj potrebni kakor verne duše v vicah? Pa se malo moli zanje.

Še neko pobožno vajo bi vam ob tej priliki rad priporočil: pobožne vzdihljaje. Znete jih gotovo že nekaj. Saj jih imate precej v katekizmu in v mašnih bukvicah. Le skušajte jih večkrat obuditi. To lahko storite vsak čas brez posebnega truda. Po takih vzdihljajih bo postalo vse vaše delo boljše in Bogu bolj prijetno. Pobožni vzdihljaji se mi zde kakor rozine v potici. Več ko jih je, boljša je potica. Pa zdaj v postu se ne spodobi govoriti o velikonočnih poticah. Zatorej na svidenje!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija.

Uganke.

Kdo je bil enkrat rojen, pa je dvakrat umrl?

(Lazar.)

Kdo je bil prej rojen kakor njegov oče?

(Kajn.)

Kdo več vidi — ta, ki ima eno oko, ali ta, ki ima dvoje oces?

(Ta, ki ima eno oko: vidi namreč na enem dvoje oces, oni pa samo eno.)

Kaj je najboljša na volovski nogi?

(Meso.)

Kdo zna z belo kredo črno zapisati?

(Vsak, kdor s kredo zapiše »črno«.)

Kaj je to: nekaj je nič in nič je nekaj?

(Senca na steni.)